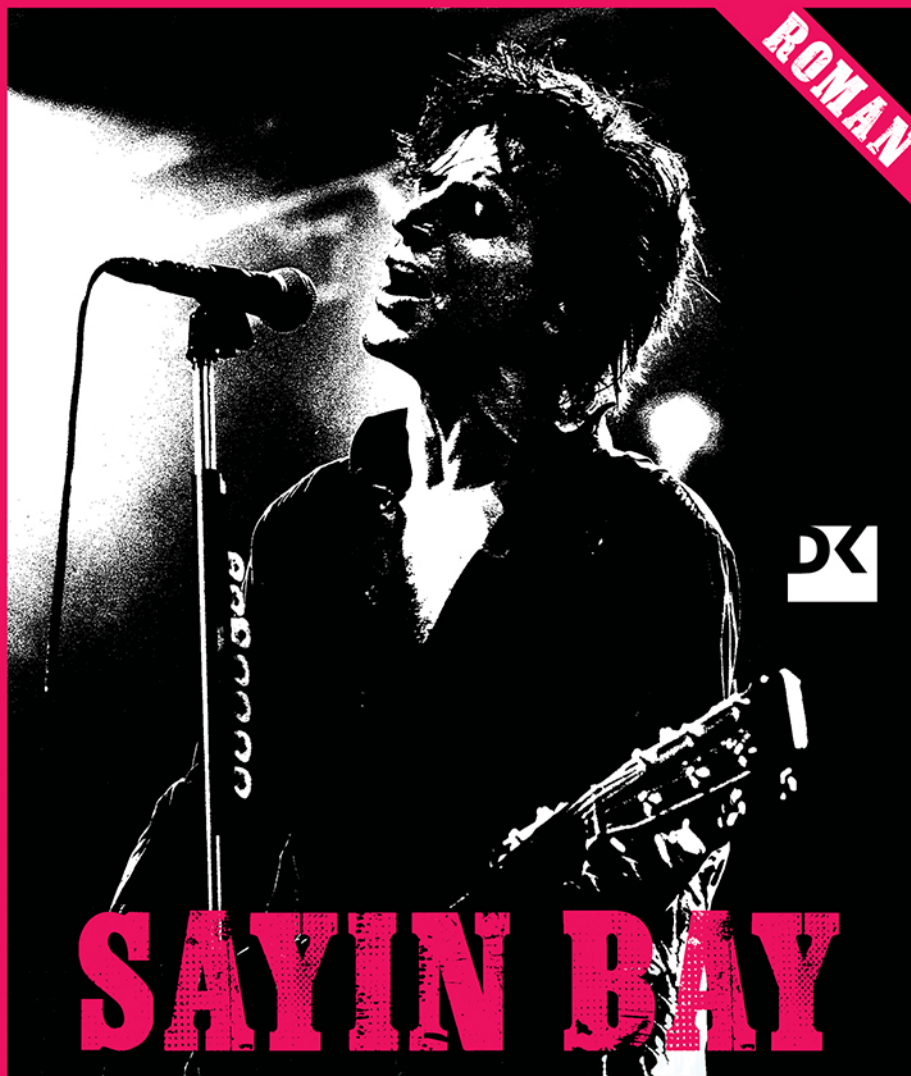

ROMAN

DK

SAYIN BAY

ROCK YILDIZI

TEOMAN

SAYIN BAY ROCK YILDIZI

Yazan: Teoman

Yayına Hazırlayan: Işıl Özgüner

Yayın hakları: © 2024 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Bu romanın bazı bölümleri *Kafa Dergisi*'nde tefrika edilmiştir.

Sayfa 238'de yer alan şiir, Can Yayınları'nın izniyle yayınlanmıştır. Küçük İskender, *Periler Ölürken Özur Diler*, Can Yayınları, 2017.

1. baskı / Mayıs 2024 / ISBN 978-625-6666-54-2

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Cüneyt Çomoğlu

Sayfa uygulama: Yeşim Ercan Aydın

Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnşaat San. ve Tic. A.Ş.

Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. 2622 Sk.

Güven İş Merkezi, No: 6/13 Bağcılar - İSTANBUL

Tel. (212) 446 05 99

Sertifika No: 52729

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Sayın Bay Rock Yıldızı

Teoman

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

“a-bop-bop-a-loom-op a-lop-bop-boom”

Elvis Presley

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Kırlangıç

Yanımdaki ayakkabılara bakıyorum ve o ayakkabıların içindeki zavallı ayakları gözümde canlandırıyorum. Taraklılar, taraksızlar, tombullar, sıskalar, damarlılar, yorgunlar, topuktan canı çıkmışlar. Öksürüyorum. O an ilk defa fark ediyorum. Oda da operatörün haricinde tanımadığım üç kişi varmış meğer. Bir şey söyleyeceğimi düşünüyorlar galiba, bana bakıyorlar. Ben de güneş gözlüğümün ayarladığı gün ışığıyla onlara bakıyorum. Bir şey söylemiyorum. Menajerim ekrana dönüyor tekrar. Diğerleri de dönüyorlar. Funda konuşuyor onlara: “İki planı hiç beğenmedim. İlkinde baygın bakıyor Timur. Çok çirkin çıkmış.” Monitördeki reklam çekiminin montajına bakıyorum. Bütün bunlara ne gerek var, diyorum kendime. Bir gün bir yerinde tümör çıkacak ve öleceksin. O zamana kadar da sanki bir bekleme odasındaymış gibi bekleyecek ve sıkılacaksın. Bir an önce yaşlansam da bitse bu çile. Sarışın kıza bakıyorum. Acaba görevi ne bunun? Çekim günü de anlamamıştım zaten. Reklam ajansından mı, yoksa rejiden mi? Saçlarını kestirse daha güzel olur. Minicik kulaklarına çok güzel küpeler takmış. Saçları örtüyor ama. Üstündekiler de fena değil. Pilili bej etek ve daha açık bir bej hafif topuklu ayakkabı. Güzel baldırlar. Ters bir kırlangıç gibi belirgin kalf kasları. Mademki güzel bir kız var, montajla ilgili bir şeyler söyleye-

rek onunla ilişki kursam iyi olur. Ama vazgeçiyorum. Halim yok buna. Montajı seyrederken aklım başka yerdeydi. Söyleyecek bir şeyim yok. Zaten tanıştırılırken de kızın adını dinlememiştim. O zaman da aklım başka yerdeydi. Onunla adını söyleyerek konuşmak daha iyi olurdu. Bir de montajla ilgili bir şey konuşmalıyım. Ama hiç dikkat etmedim seyrederken. Öyle ortaya bir şey söyleyemem. Of çok zor şimdi. Boş veriyorum. Ekrandaki kendime bakıyorum. Sikici erkek rolü. Haşin haşin oyun arkadaşım güzel kıza bakıyorum. Oturduğum koltuğun sol yanında da akvaryum varmış meğer. Onu da yeni fark ediyorum. Balıkları seyrediyorum içindeki. Yavaş veya hızlı yüzen farklı boyutlardaki balıkları. Büyük siyah balık gelince yem yiyen üç küçük balık kaçıyor. Ne alaka şimdi montaj stüdyosunda akvaryum?

Menajerim devam ediyor: “Bir de son plan. Hava soğuktan diye yüzünü çok kasmış. Onlara alternatif planları görmek istiyorum.”

Kız koltuklardan birine oturuyor. Benim ona baktığımı görünce bana gülümsüyor. Sonra tekrar ekrana dönüyor. Sıkılıp dışarı çıkıyorum. Ajansın önündeki avluda, bankta sigaramı yakıyorum. Bank koyu kahve, tahtaları cilasız vernikli. Eskimemiş boyası. Üzerine hiçbir salak adını filan kazımamış. Keşke içerideki kız da gelse yanıma. Sigara içme bahanesiyle. En azından vakit geçerci. Belki gece buluşurduk. Stüdyodan onunla buluşmaya giderdim. Bir planım olurdu gece ile ilgili. Gecenin sonunda da eve onunla giderdim. Eve onunla dönmek güzel olurdu.

Anneme gitmeliyim yarın. Vücudu her an iflasına devam ediyor. Kalça protez ameliyatı işe yaramadı. Bir daha da olamaz. Artık 84 yaşında. Masada kalabilir. Peki ağrılar için yaptırdığımız blokaj tedavisi işe yarayacak mı acaba? Doktor “Yüzde elli işe yarar” dedi. İnşallah.

Kız çıkmıyor dışarı. Menajerim çıkıyor. Yürümeye başlıyoruz. Ona, “Bir daha reklam filmi filan yok. Bak turnede otel odasında kendimi asarım. Sebeğim olursun” diyorum. Beni paylıyor: “Bir

öyle, bir böyle diyorsun. Parayı duyunca gözlerin yuvalarından fırlıyor. Ya çekelim de ya çekmeyelim. Beni yanlış yönlendiriyorsun.” Yılışıyorum. Haklı kadıncağız. “Doğru diyorsun” diyorum. Alkolü azıttığımı söylüyor. Yaptığım her şeyden haberi olduğunu. Gözlüklerimle kimi kandırdığımı zannediyormuşum? Suratımdan her şeyi anlıyormuş. Olgun biri gibi davranmalıyımışım artık. “Olgunluktan kurudum, daha ne yapayım?” diyorum. Alkolden başka şeyler yapıp yapmadığımı soruyor. Anlamazlığa geliyorum. Yemiyor, dik dik bakıyor bana. Ben de ısrar etmiyorum yüz ifademde. “Yapmıyorum” diyorum, “bebek gibi temizim artık.” Otoparka geliyoruz. Cipine yürüyor, Audi’me yürüyorum. Cip bana uymaz. Virajlarda iyi değil. Fazla yüksek ve fazla sallıyor. “Sanatçı adam, boyu geçmez” derdi eski prodüktörüm. Her konuda geçerli bu. Fazla dikkat çekmemeli insan. Tehlikeden de uzak olacaksın.

Şoförüm kapıyı açıyor. Funda uzaktan bağıırıyor: “Kendine dikkat et.” Ben de bağıırıyorum: “Kazık kadar adamım, bu yaşında rahatla artık.” “Ya, tabii!” diye bağıırıp kinaye yapıyor. Şoförüm Serkan’a stüdyoya çekmesini söylüyorum. Yoldan da bir 70’lik Johnnie Walker Double Black almasını. Stüdyoda yoktur belki. Birazdan durup iniyor arabadan. Viskiye aldıktan ve kapağından birkaç şat içtikten sonra vazgeçiyorum. Stüdyoya telefon ediyorum. Gitar kaydından sonra kontrole gideceğimi söylüyorum. Enstrüman çalınlarını tarif ediyorum: “Kirlî çalacağız. Cila yok. Kir pas içinde.” Parçanın ruhuna uygun!

Kabataş Setüstü’ndeki bara gidiyorum. Cihangir’in bana benzeyen, kendinden ve hayattan bıkkınlarını görmek istemiyor çünkü canım. Yolun denize bakan tarafına masalar atmışlar. Bir viski söylüyorum. İslî bir viskiye ihtiyacım var. Pirinç, kare kül tablası var masada. Klasik ve güzel. Ona sigaramı söndürüyorum.

Annem. Hiç mutlu değil. Hep aklıma düşüyor. Ve kızım. Nasıl biri olacak acaba büyüdüğünde?

Hava güzelce bu mevsim için. Etraf kararınca daha da güzel oluyor. Stüdyodan haberi burada bekleyeceğim. Çevremdeki masalar boş. Sevdiğim gibi. Birazdan yanımdaki masaya bir çift geliyor. Sessiz ve kibarlar. Her şey yolunda. İyiyim. Üçüncü viski sonunda mesaj geliyor. Stüdyoya yola çıkıyoruz. Trafik kötü. Tek şeritte dakikalarca sinir harbi. Viskiye yumuluyorum yolda. Bir kapak. Bir kapak daha. Bir kapak daha. Sonra saymıyorum. Ama artık sıkılıyorum kapaktan, bardağa ihtiyacım var. Ve buza. Bir kapak daha. Arabalar birbirlerine yol vermemek için her şeyi yapıyorlar. İçimden art arda küfürler geçiyor. Yol bitmek bilmiyor. Küfürlerim de.

Stüdyo kapısını Memo açıyor. “Hoş geldin patron, bayılacak-sın dinleyince” diyor. İçkiye ihtiyacım var. Mutfağa gidiyorum. Bulaşıklar arasında kendi aldığım art deco mavi kül tablasını gözüme kestiriyorum. Sonra da yine kendi getirdiğim kristal viski bardağımı alıyorum tezgâhtan. Artık bardağım, buzum, viskim ve art deco kül tablam var. Daha ne olsun! Başım dönüyor. Midem yanıyor biraz da. Dert değil, alışığım buna. Stüdyoda kontrol odasındaki, yine kendim alıp getirdiğim kolluklu koltuğa yayılıyorum. 1950’li yılların tasarımı. Hazırım. Onlara “Hadi dinleyelim” dediğimde kendi sesimi dışarıdan duyuyorum, demek çok içmişim. “Sesi çok açın ama!” Safa, “Bakalım beğenecek misin?” diyor. Bakalım. Işığımı kısıyorum biraz. Viskimi bitirip bir tane daha koyuyorum. Daha buz erimemiş. Tek gitarla yapılacaktı şarkı. Safa’nın yaylı kuartet açılımlarını reddetmiştim. Monotonluk istiyorum şarkıda. İnsanın içini sıkacak bir monotonluk. Damar. Yani benim için damar. Bir sürü insan için öyle olmadığını biliyorum. Onlar için şarkı bile olmayacak bu. Vokali de öyle monoton yapmıştım zaten pilot gitar üzerine. Hiç yükselme, alçalma yok. Duygusuz bir ses tonu.

Başım daha da dönüyor. Gitar introsu başlıyor. Biraz bekliyorum ne hissedeceğimi anlayabilmek için. Bir anda kanım başıma

çıkıyor. Ayağa fırlıyorum. “Dinleyin” diyorum. “Bir vokale bakın, bir de gitara. Aklınıza görüntüler gelsin, müzisyen defolarınızı bir tarafa bırakın. Gerçek duyguya odaklanın.” Başım çok dönüyor ayakta ama oturamam. Soluklanıp konuşmaya devam ediyorum: “Müzisyenler! Onlar nota, kompresör, tuşe gibi sik-tiriboktan şeyleri duyarlar. İyi çalmayı, kötü çalmayı, detoneyi unutup. Bu gitar güzel mi? Kelimelerle düşünmeyin. Aklınıza fotoğraflar gelsin.” Safa tereddütlü konuşuyor. Kesik kesik, “Bana hüzünlü ve güzel geldi gitar sound’u” diyor. Kendime hâkim olacak eşiği çoktan geçmişim. “Hüzün mü, biz hüzün mü arıyoruz?” diye bağıyorum avazım çıktığı kadar. Dört dönüyorum kontrol odasında. Elimle havada asılı sesi gösteriyorum. “Hüzün arayan kim?” diye soruyorum. “Herif nelerden bahsediyor? Hiç ‘sonbahar yaprakları, ağ atan balıkçılar, ağlayan sümüklü bir çocuk, pazardan dönen yaşlı, tonton nineler’ filan gibi sümsük şeyler duydunuz mu? Sözleri dinleyin.”

Kendi sesimin yüksekliğinden daha da coşuyorum: “Herif ne diyor, bakın. ‘Tiksinmişim düzen ve anlamdan / didik didikti içim arzudan’ diyor. Nasıl söylüyor? Tiksinir gibi söylüyor. Niye öyle söylüyor? Tiksiniyor bu dünyadan da o yüzden öyle söylüyor! ‘Zaten hiçbir şeye saygım yoktu’ diyor. ‘İçerdi kanımı insanlar, oluruna bıraktım doyup kendileri gitsin diye, artık kanım akmayana kadar’ diyor.” Soruyorum sonra Memo’nun suratına: “Bu herif nasıl biri?” Cevabı kendim veriyorum: “Dünyadan tiksiniyor! O bir Dostoyevski kahramanı. Pejmürde. Yeraltından sesleniyor bize.” Asıl konuya geliyorum: “Peki, nasıl bir güzellik arıyoruz? Gitarı dinleyin. Sözlerin anlamını veriyor mu *sound*? Gitara bakın. Hiç bizim adama benzemiyor. Tertemiz, pırıl pırıl, beyaz gömlekli, karısıyla birlikte yaprak saran biri. Her şeyi yolundaymış hayatı boyunca. O, bu dünyadan tiksiniyor. Bu Dostoyevski kahramanıyla şu bizim karısıyla beraber yaprak saran herifin yan yana ne işi var Allah aşkına? O zamaaaan...”

diye konuşmamın finaline geliyorum, “güzeli yeniden tanımlıyoruz. Mademki kahramanımız sözleri tiksinererek söylüyor, ben de çirkin söylüyorum. Kirli söylüyorum şarkıyı. Vibrato gibi kırıktık şeyler yok sesimde. Niye? Niye olacak, artistik bütünlük bana çirkin söylemeyi emrediyor da ondan! Nahoşun hoşluğu. Hooop, çirkin güzel oldu! Artık o çirkin sese ve sözlere güzel diyoruz. Güzeli yeniden tanımladık. Peki şimdi ne olacak? Yeni güzellik anlayışımıza göre gitar güzel mi?”

Kimsenin cevap beklemediğini anlıyorum. Konuyu çoktan anladılar. O yüzden de dinler gibi yapıp dinlemiyorlar beni. Cevap da gelmiyor o zaman tabii. Bağırıyorum konuşurken. Aslında onlara değil. Şarkıya, *sound'a*, sarhoşluğuma, kendime, dünyaya: “Tiksinç, berbat!”

Birden boş bir çuval gibi hissediyorum. Ama burada da kesemem ki! Zar zor konuşuyorum artık: “Çocukluk hislerinize geri dönün. Yaprak saran adamla tanışmak istiyor muyduk o zaman? Hayır, tüylerimizi diken diken eden o gitaristi düşünürdük. Onunla tanışmak isterdik. Onu yaprak sararken mi düşünürdük? Hayır! Sisler içinde esrarengiz biriydi o. Onunla tanışmak isterdik. O olmak isterdik. Zavallı bir çocuk olmak istemezdim. İnsanların tanışmak istediği biri olmak isterdik. Şimdi bana tanışmak isteyeceğimiz bir gitaristin çıkardığı sesi çıkarın. O sesi çıkarırken şunu hiç unutmayın: Sözler, dünyadan tiksinen birinin sözleri. Gitar da ona arkadaş olmalı. Güzeli yeniden tanımladık, eski çirkin, yeni güzel oldu.”

İçkimi bir yudumda bitirirken Memo sessizliğini bozuyor: “Tamam, biz küçük bir gitar, efekt ayarıyla hallederiz abi. Çalımları değiştirmek lazım bir de.”

“Benim istediğim fotoğrafı verin de, isterseniz zurnayla çalın!”

Koltuğa çöküyorum. Artık bittiğimi anlıyorum. Konu başka. Sinirliliğimin asıl nedeni çöp üretmekten yorulmak. Bunun bilin-

cinde olmak. Herkes gibi. Onun yorgunluğu, siniri içimdeki. Altı yıldır yazdığım ilk şarkı bu. Aslında hiç umurumda olmayan. “Bir içki daha içip gideyim ben” deyince, Memo “Abi daha içme” diyor. Herkes aynı şeyi söylüyor bana zaten. Hep. “Tamam” diyorum, “eve gideceğim.”

Bara gitmeyeceğim. İş çok uzar. Eğer gidersem kesin bir kızı alır eve getiririm. Konuşa konuşa onu bayarım sabaha kadar. Sevişmek istemiyorum. Hayal kırıklığı kıza da. Evde içsem daha iyi.

Eve girer girmez kulaklarımdaki çınlamayı duyuyorum. Alkolün, stüdyonun yan etkisi. Uzun uyumalıyım bu gece. 20 mg’lık Zyprexa’mı çakıyorum. Çift doz. Ağızda eriyenlerden. Bir sürü kâbus görürüm kesin. Bir de melatonin alıyorum 5 mg. Bana şeker melatonin. Tek başına hiçbir işe yaramaz. Yine de kortizolüme fayda. Belki daha derin uyurum. İçimi rahatlatıyor onu içmek. Bir viskiye daha ihtiyacım var. Double koyuyorum bardağa. Onu da içiyorum bir yudumda. Midem çok kötü yanıyor. Yemek yemeyi unutmuşum bugün. İnternette pizza sipariş ediyorum. Pepperonili. Koltuğa oturuyorum.

Telefonun ve kapının aynı anda çalışmasına uyanıyorum. Sızmışım. Kapıda pizzayı getiren çocuk uzun zamandır çaldığını söylüyor. Bol bahşiş. Bu saatte çalışıyor çocukcağız. Pizzadan bir dilim yiyip gerisini çöpe atıyorum. O anda stüdyodaki hid-detim aklıma geliyor. Bağırış çağırışım. Oradaki halimi hatırlayıp kendime kahkahalarla gülüyorum. Bitmiyor saçmalıklarım. Ne Dostoyevski’si! Siktiriboktan bir şarkı bu alt tarafı. Kahkahalarım kesilmiyor. Yürüyen, nefes alan ayaklı bir sinir kriziyim. Herkese hayatı zindan eden. Boş veriyorum. Oldu bitti, önümüze bakalım. Yatağa gidiyorum.

Radikal Kurban

Uyandığında, gece yatağa giden kişi değilim artık. Başka biriyim. Günlük endişe kotamı ne gibi saçmalıklarla dolduracağım acaba? Ve kim olacağım sonrasında? Anneme gitmeyeceğim bugün. Moralem bozulur. Yarın kızım ile beraber giderim. Yatağın içinde debelenirsem çok zor geçecek zaman. Bugün hiçbir işim yok. Anlamsızlık girdabında kaybolmasam iyi olur. Hemen duşa atıyorum kendimi. Suyu en soğuşa çevirerek. Buz gibi! Donuyorum ama aldırmayacağım ve bir karara varıyorum hemencecik. Suyun soğuşuna aldırmadığım gibi, karşıma çıkan hiçbir şeye de aldırmayacağım bugün. Aldırınca daha kötü hissediyorum çünkü. Ve düşünmeyeceğim hiç. Sadece yapacağım.

Mutfağa gidiyorum. Antidepresanlarım ve bir sürü vitamin. Combo!

Apartmanımdan çıkıyorum. Semtimin uzun merdivenlerinin yarısında fark ediyorum, başaramamışım. Aklımda her zamanki düşünceler var. Pek de bayılmadığım düşünceler bunlar. Otomatik pilotta gelmişim buraya kadar. Duruyorum. Böyle olmaz. Merdivenlerin geri kalanını ayak tabanlarımı hissetmeye çalışarak iniyorum bu sefer. Bir sağ, bir sol, bir sağ, bir sol. Farkındalık egzersizim.

Merdivenin sonundaki kafeye giriyorum, hemen hemen her günkü gibi. Şöyle dumanı tüten bir kahveye ihtiyacım var, her

zamanki yerime oturuyorum. Yağmura seviniyorum. Gün ışığı parlak olmayacak ve dünyanın renkleri tam benim istediğim gibi gözükcek böylece. Soluk.

Birazdan Gülşah geliyor, kafenin müdavimlerinden biri. Kaç yaşında acaba? Hiç sormadım. Merak yok bende. Ona özel değil. O sırada aklıma merak ettiğim bazı şeyler olduğu geliyor, merak ettiğim birileri; ama o düşünceleri anında unutup Gülşah'ın kırmızı paltosuna kaptırıyorum kendimi. Çok güzel görünüyor kumaşı. Sonra Gülşah'ı biraz merak etmeye karar veriyorum. Yıllardır yanımda oturup uzun uzun ileriye bakar. Gülümsüyor bana, gülümsüyorum ona. Birazdan dünyayla iletişim kuracağım. Bu çabanın ilk cümleleri çıkıyor işte ağzımdan:

“Nasıl gidiyor?” diyorum.

Gülümsüyor bir daha. “Sadece düşünüyorum. Benim en sevdiğim şey.”

“Ne mutlu sana!”

Yolu seyrediyor, sonra bana dönüyor. “Peki, sen ne düşünüyorsun?”

“Her zamanki konular. Büyüyünce ne olsam?”

Gülüyor. Ama tabii ki bir şey olmakla ilgili değil düşüncelerim, “halim nice olacak ileride?” diye endişelenmek sadece. Bu düşüncelerden uzaklaşmak için yoldan geçenlere bakıyorum. Lacivert kapüşonlu tombul, yaşlı bir kadın iki yana sallanarak yürüyor. Karşısından genç bir çift, neredeyse yalar gibi geçiyor onu. Ve sık rastladığım o sakat kâğıt toplayıcı. Bacağı dizden ters tarafa dönmüş, uzun boyuyla, uzun adımlar atıyor. Sağlam bacağını attığında yükseliyor, diğerine geçince alçalıyor boyu. İnsanlar... Yok olabilecekken, var olanlar. Kafalarında hiç kimselere söyleyemeyecekleri düşüncelerle yürüyorlar. Delice düşüncelerle. Boşuna. Bir bisikletli hızla geçiyor. Boşuna bir hız. Karşıdaki ilkokulun zili çalıyor, çocuk bağırışları. Eğitiliyorlar okulda. Boşuna.

Onları bastırıp defeden yeni düşüncelerim bütün sesleri si-

liyor. Acaba nasıl öleceğim? İlk kalp sektesinde ölmek güzel olur. O ilk kalp sektesinden kurtulursam kendime dikkat etmek zorunda kalırım. İstemiyorum bunu. Kanser filan da olmak istemiyorum. Sigarayı bırakmam gerekir. Ya çok yaşarsam? Kevorkian'ın kitabındaki kolay ölüm metotlarını düşünüp rahatlıyorum. İsviçre'de ötanazi yasal. Daha çok var ama şimdiden hazırlanmakta yanlış olan bir şey yok. En azından kafada.

İki saat kadar kafede oturuyorum. Sigara, kahve eşliğinde. Ve iki shot viski. Artık heyecanlı bir şeyler hissetmeye başlıyorum. Ve artık daha rahatım, bir yerlere gidebilecek, tanımadığım insanların arasına karışabilecek hale geliyorum. Bu halime, diğerinden daha aşınayım. Şoförüne gideceğim yeri söylüyorum. AVM'lerde zaman kolay geçiyor. Bütün dükkânların yeri ezberimde. Önce en alt kattaki spor bölümündeyim. Spor ayakkabılarından biri idare eder ama arka tarafındaki turuncu bandı görünce deneme isteğim sönüyor. Başka bir mağazada eşofmanlara bakıyorum. Bu zamanda bütün her şey çok cafcaflı, boş veriyorum, almayacağım onları. Zaten spor yapmıyorum ki. Aklıma çorap almak geliyor. Arka tarafa yürüyorum. Mağaza elemanına seçip elime aldığım spor çorabın bir başka modelini soruyorum: "Fitillisi var mı, 42 numara?" İki çorap uzatıyor. Bakıyorum etiketlerine.

"Tam 42 numara için olan yok mu? Bu 39-42. 42-45 de istemiyorum" diyorum.

"Bunların ikisi de olur 42 numaraya. Sadece bu serilerden ürettiyoruz Timur Bey."

"Neyse, kalsın" diyorum.

Mağazadan çıkıyorum. İki saniye sonra fikir değiştirip dönüyorum. 39-42'yi alıyorum. Bol olacağına, dar olsun. Bir şey yapmak hiçbir şey yapmamaktan, bir şey almak hiçbir şey almamaktan iyi. Dükkânların vitrinlerine baka baka sürtüyorum. Bir bıçakçının vitrinindeki bütün bıçaklara bakıyorum. Bıçakçının ne işi var AVM'de? Anlamıyorum. Acaba hangisini alsam bıçakla-

rın? Çok güzel, tahta saplı, el boyunda, kavisli olanı beğeniyorum. Bıçakla yapacak hiçbir işim olmadığı için vazgeçiyorum onu almaktan. Birden AVM basıyor bana ve elimdeki torbadan kurtulma isteği geliyor, AVM'den hızla kendimi dışarı atıp rahat bir nefes alıyorum. Arabama biniyorum, şoförüm torbayı bagaja koyuyor, biraz rahatlıyorum. "Eve mi abi?" diyor.

"Nişantaşı'na çek!"

Nişantaşı Beymen'e giriyorum. Reyonların arasında dolaşıyorum. Hiçbir şeye ihtiyacım yok. O yüzden yine çorap bölümüne gidiyorum.

"Kumaş pantolonun altına desenli, güzel bir çorap arıyorum. Pamuklu değil. Yani saf pamuk değil. Biraz Lycra ya da polyester olsun içinde." Reyonda bir seriyi gösteriyor çalışan çocuk. Beğenmiyorum. "Başka yabancı çoraplar yok mu, daha enteresan şeyler?" diye soruyorum.

"İki haftaya yeni sezon gelecek" diyor.

Çıkıp başka mağazaları dolaşıyorum. İki tane, idare edecek çift buluyorum saf pamuk olmayan, alıyorum onları. Biraz daha rahatlamış oluyorum. Cihangir'e dönüp, her zamanki eczaneme giriyorum. Kalfanın arkadaki odada olduğunu söylüyor eczacı. Odada muşamba örtü üzerine yemeğini sermiş kalfa. "Sen yemeğini ye, sonra geleyim" diyorum.

"Yok abi, bir dakikalık iş" diyor. Ağzını silip kalkıyor.

Kalfaya, "Dodex iğne olacağım" diye alışık olduğu şeyi söylüyorum.

"Tabii Timur Abi!" diyor.

B12 sinirlerime iyi geliyor.

Oradan tekrar Nişantaşı'na dönüp kitapçıya gidiyorum, orada da rafların arasında dolaşıyorum. Ben raflar arasında dolaşan adam mıyım acaba, kimliğim bu mu? Hayatım rafların arasında geçiyor. Ya da bir kafede veya bir barda. Gerçi kırk yılda bir de olsa, stüdyoya da gidiyorum. İyi bari. Görünce seviniyorum,

Terry Eagleton'ın yeni bir kitabı çıkmış. Rastgele bir sayfayı açıp okuyorum. Güzel ve çekici cümleler her zamanki gibi. Eagleton bende zeki ve muzip bir büyüğümlle sohbet ediyormuşum hissi uyandırıyor. O konuşuyor, ben dinliyorum. Zaten o konuşurken, bana susmak düşer. Kurgu tarafına da bakıyorum öylesine. Ama bir şey almak için değil. Üstünkörü bir fikrim olsun diye. Zaten çok uzun yıllardır adam gibi roman okumuyorum. Yani tek tük, en fazla ayda bir iki tane. Başkalarının hayal gücüne ihtiyacım olmadığına karar verdim çok zaman önce. Benimki bile fazla geliyor bana. Kıt olmasına rağmen.

Kasa kuyruğunda şaşırıyorum. Önümde, gençliğimde pek beğendiğim bir yönetmen bekliyor. İyiye yaşlanmış adam. 70'lerinin ortasında olmalı. Adını bile zor hatırlıyorum adamın. Filmlelerinden hiçbiri gelmiyor aklıma. Konularını da adlarını da hatırlamıyorum. Uzun zamandır film çekmiyor. Ya da çekiyordur da ben duymuyorumdur. Ona güzel bir şeyler söylemek geliyor içimden, söylemiyorum. Aklıma bir şey gelmiyor söyleyecek. Adamın aldığı kitaba bakıyorum. Kafka, *Şato*.

Kafka mı! En son 19-20 yaşında okumuştum. Çoktan yok olmuş Kafka benim için. Ne hatırlıyorum? Hemen hemen hiçbir şey. Davalar, böcekler... Sırf kasvet. İçime korku düşüyor. Ben de ileride böyle mi olacağım? Hatta oldum bile. Kitaplar ve alışveriş ile oyalanan, hayatını yaşayamayan bir adam. Yönetmenin kitabevi kartıyla aldığı yüzde onluk indirim içimi daha da acıtıyor. Allah kahretsin! Hayat bir parodi.

Eve girdiğimde giyinme odamın çorap çekmecelerine koyuyorum yeni aldığım çorapları. Sporları spor çekmecesine, abiye-leri abiye. Hiç kullanılmamış sekiz-on benzer çorap var her iki çekmedede de. Üç tane çorap görüyorum içlerinde, alırken nesini beğenmişim acaba? Etiketleri bile çıkmamış, onları çöpe atıyorum. Akşama kadar sigara üstüne sigara içip hiçbir şey yapmıyorum. Düşünüyorum.

Gece bir şey yemek gelmiyor içimden. Bir kadeh viski koyup, biraz bir şeyler okuyorum. Egleton. *Radikal Kurban*. Güzelmiş kitap. Zehir gibi bir beyin herifinki. Sonra ondan da sıkılarak kitabı bırakıp hiçbir şey yapmıyorum. Üçlü koltuğa yayılıp düşünüyorum. Dün düşündüklerimin aynısı. Aslında yıllardır düşündüklerimin. Boşuna şeyler.

Saatim geliyor. Elimde içkim, alt kattaki kıyafet odama giriyorum. 38 beden bir sürü eş gömleğimin olduğu askıdan lacivert seriden bir tanesini seçiyorum. Lacivert günümdeyim. Siyah değil. Pantolonu da ona göre seçiyorum. Çizgili lacivert.

İçkim bitiyor, sağımdaki rafa koyuyorum bardağı. Ayakkabı rafında Zegna ayakkabılarımı gözüme kestiriyorum ilk olarak. Giyiyor, beğenmiyorum. Kirli beyaz mini şerit gözümü alıyor. Belki başka gece olsa beğenirdim. Bu gece olmuyor. YSL lacivert ayakkabımı giyiyorum. Dunhill kemerimi takıyorum. Favorilerimden, acı kahve – siyah günümde değilim çünkü. Güzel duracak pantolonumda. Sıkıtığım kemerin deliklerinden anlıyorum, yine zayıflamışım. Aynada kendime bakıyorum. İdare ederim. Eh.

Arabada annemin küçükken bana robdöşambır dikişi aklıma geliyor, “Artık evde pijamayla oturmak yok” deyişi. Stil faşisti bir anne. Oğlu da öyle oldu. Bu gece ayakkabılarımın pantolon paçamdan çıkışı hoşuma gidiyor. Ölçüsü tam. Mükemmel his.

Nardis caz kulüp. Caz triosu sahnede. Votka tonik. Evde içtiklerim sarhoş etmiş beni. O yüzden votka tonikle hız keseceğim. Viski sek olunca güzel, sodayla sevmiyorum viskiyi. Dudaklarımı kandırıyorum votka tonikle. Pipeti attım bile. Hızlı içiriyor insana. Ve pipetle içmek çok kötü bir görüntü. Çocuk gibi. Yanımdaki kıza –Sezin adı– eğiliyorum. Bir şeyler gevelemek zorunda hissettim nedense. Uzun süre sessiz kaldım diye olabilir. Belki böylesi daha iyi olur diye konuşuyorum, söyleyeceklerimden emin olmasam da. Bu saatte emin olup olmamaya ne gerek var

diye düşünerek, “Bak! Buranın duvarlarına bayılıyorum” diyor, elimle duvarları gösteriyorum. “Tarihi taş bina. Küp şeklinde. Güzel çok.”

Tam Sezin bana cevap vereceksen arkadan “Şşşş” diye beni terbiyeye davet ediyor birileri. Doğru, burada konuşmak yasak müzik yapılırken. Kuralda kural. Uyacağız. Yeni bir şarkıya giriyorlar. İntroyu kontrbas yapıyor. Sonra davul, sonra da piyano. Swing. İleriden biri bana gülümseyerek yürüyor. Göz ucuyla görüyorum. “N’aber?” diyor.

“Vay, vay! Rüya Hanım!”

Sezin irkiliyor. Bozuluyor herhalde kendince, müstakbel rakibi belirdi birden diye.

Rüya, “Volkan’a geldin tabii?” diyor, “Tabii” diyorum.

Volkan’ın karısı Elif geliyor yanıma. “İyi ki geldin!” diyor bana. Sinirliymiş bugün Volkan biraz, öyle diyor Elif. Omzuma elini koyuyor, Volkan’ı seyrediyor.

Ben kızları tanıştıyorum, “Rüya, Elif... Sezin’le tanışın.” Arkadan “Şşşş” sesi geliyor tekrar.

Volkan mikrofona konuşuyor: “Şimdi on dakika ara veriyoruz.” Sahneden inip yanıma geliyor. Volkan’ın kulağına eğiliyorum: “Gayet iyi sound filan.”

“Yemişim sound’u!” diyor. Ezberden konuştuğumuzu fark ediyorum. Rüya bana bakıp sahte bir kahkaha atıyor.

Sezin için attığı “Bizim mazimiz var!” kahkahası bu. Sonra kulağıma eğilip bir şey söylüyor. Duymuyorum ama tekrar ettirmeye üşeniyorum, gülümsüyorum anlamış gibi. Rüya’nın gözleri Sezin’de. İlişkinin boyutunu anlamaya çalışıyor olmalı. Devam ediyor: “Buranın tuvaletlerinin dili olsa da konuşsa.” Bende yine sahte bir gülücük. Bir çift geliyor Volkan’ın yanına. Erkek olan, “Abi ben de kontrbas çalıyorum” diyor. Atılıyor, “Git reklamcı filan ol! Kontrbasla ne yapacaksın? Caz öldü oğlum!” diyor. Espriyi yapar yapmaz kötü olduğunu anlıyorum ama takmıyo-

rum bunu. Rüya ve yalancı kahkahası. Yine. Volkan çocuğun omuzuna elini koyuyor, bana konuşuyor:

“Üzme lan çocuğu. Sanki rock ölmedi. Sen ona bakma, sarhoş ol!” diyor çocuğa.

Çoktan öldü rock da. Diğer her şey gibi. Bu düşünceyle keyfim kaçıyor biraz. Bu konuyu geçmeliyim. Volkan’a bakıp sırtımaya karar veriyorum.

“Zombi seni!” diyor.

Sezin ilgisizliğimle baş edemiyor, “Ben gidiyorum” deyip hızla toparlıyor paltosunu.

“Eyvallah.”

Müzisyenler tekrar çıkıyor sahneye. Caz standartları bölümü. Tekrarın tekrarı. Rüya ile birkaç içki daha. Konuşmadan. İkinci seti de bitiriyorlar. Seyirciler azalıyor. Volkan sallanarak geliyor. Daha da sarhoş artık. Benim gibi. Zaten bir sürü kadeh yuvarladı ikinci sette sahnedeiyken. Karısı Elif biraz ilerimizde bir kızla sohbet ediyor.

Volkan, “Haline bak!” diyor.

“Ne varmış halimde?” diyorum.

“Eskiden herkes yanında olmaya can atardı, artık kaçacak delik arıyorlar.”

“Ne diyorsun?” diyorum.

“Okuldayken” diyor.

“Ne okulu lan! Yirmi beş yıl önceydi o. Belki otuz. Ne var halimde? Keyifliyim bugün.”

“Babayı keyiflisin. Bok gibi suratın!”

Aman, yine canımı sıkacak bir sürü şey söyleyecek. Sıralıyor. Bir şeyler yapmalıymışım hayatta. Alışkanlıklarımı değiştirmeliymişim.

“Ben memnunum alışkanlıklarımdan. Bunlar, bayat laflar” diyorum.

Bu yaştan sonra felsefenin bu boyutunun çok katlanılmaz bir

şey olduğunu söylüyorum. “Bir şey yapınca da bir şey olmuyor. İnsanları etkilemek istiyordum eskiden. Umurumdalardı.”

Siktir çekiyor bana. Her zaman götün teki olduğumu söylüyor. Birilerine önem verirmiş gibi yaptığımda da sahtekâr gibi görünüyormuşum. Rol kabiliyetim yokmuş bu konuda. Nerden çıktı yine bu laflar, ne oldu ona birden? Yoksa çok mu kötü görünüyorum? Yo, çok sarhoş değilim. O benden daha sarhoş. Ya da onun mu keyfi yok, bana sarıyor. Katlanacağız artık. Boş veriyorum. Gülüyorum. Tam gülmemin ortasında öksürmeye başlıyorum, kesilmiyor bir türlü öksürük.

“Ciğerlerin de gitmiş.”

Öksürük arasında konuşuyorum: “Zatürreem yine geliyor, diyor.”

Bir kız yanımdan geçerken gülümseyip, “Merhaba” diyor bana.

Volkan kızın gidişini seyrediyor, biraz önceki tavırları değişiyor. “Vay, be! Türk büyüğüne bak! Sen bir klasiksın oğlum, değerini bil.”

Sırtımm devam ediyor. “Ha klasik, ha dinozor, aynı şey” diyorum.

“Bir efsanesin... Pabuçlarımmın efsanesisin” diyor.

“Nostaljik bir figürüm” diye eli artırıyorum.

“En serserisi ülkenin. En azından tanıdığım en serseri” diyor.

“Bir karikatürüm, ‘eski kendim’in karikatürüyüm” diyorum.

Ellerini kaldırıp sallayarak konuşuyor: “Siktir lan!.. Ben yevmiyemi almaya gidiyorum.”

Rüya’yı tuvalette unutup yürüyerek, başka bir barın roof’una gidiyoruz. Yine caz bar. Sahnedeki güzel kıza bakıp onun kim olduğunu soruyorum Volkan’a.

“Selin Beytepe” diyor. Payetli güzel bir kısa elbise var üstünde kızın. Solarium. Kendinden emin, gür, kızıl saçlar. Güzel bacaklar. Yağ sürmüş olmalı, parlıyorlar. Bacaklarına yağ sürüşünü hayal

ediyorum, bu hayali görüntü keyfimi artırıyor. Birazcık mutlu bile hissediyorum. Selin Beytepe'yle eve gitmek güzel olurdu.

Lüks bir caz bar burası. Zengin müşteriler. Purolular tayfası. Hepsi de besili erkeklerin. Sigara yasağına da uymuyorlar. İyi bari, ben de yakıyorum sigaramı. Heriflerin yanlarında hoş kadınlar var. Daha doğrusu hoşmuş gibi olanlar. Bakımlı kadınlar.

Piyanist şarkı arasında arkaya işaretler yapıyor, anlaşılma-
yınca, ayağa kalkıp ciddi bir suratla üstündeki klimayı kapatmalarını söylüyor. Bağırarak. Ah canım, ne de hassasmış!

Sonra "My Funny Valentine"ın ilk notalarını veriyor. Kız giriyor şarkıya, biraz fazla hatasız sadece, yoksa güzel söylüyor. Kıyafetinin payetleri ona vuran ışıkla gözlerimi alıyor. Kızıl kız güzel de dans ediyormuş, hoş ve kıvrak vücut hareketleri. Rahat biri galiba.

"Your looks are laughable / unphotographable."

Mükemmel melodi, cılk sözler, içim sıkılıyor birden. "Bıkma-
dılar bu şarkıdan, gidiyorum ben."

Volkan Elif'e dönüyor. "Haydi, biz de gidelim."

Telefonum çalıyor, bakıyorum arayana. Rüya. Açmıyorum. Onunla olmak istemiyorum bu gece. Dışarı çıkıyoruz.

Asansörde anlıyorum, içki bardağını barda bırakmayı unutmuşum, elimde kalmış. İçmeye devam ediyorum otoparkta. Volkan geri geliyor. "Bir park 20 kâğıt. Soyguncu ibneler!"

Elif de binince Volkan'a şarlıyorum sırtıtarak:

"Çevirme filan olursa alırsın babayı."

"Bir şey olmaz bana. Sen de siktir git evine."

Araba tekleyip çalışıyor, gidiyorlar. İçkiyi bitirip sokağa atıyorum bardağı. Kırılıyor.

Onlardan sonra gittiğim barda yapay çiçekleri arkadan parlarla ışıklandırmışlar. O çiçeklerin altında içiyorum viskimi. Parlar çok yüksek watt'lı, sırtımı yakıyor. Dert değil.

Bir kız geliyor yanıma. Yüzünde gamzeleri var ama olması

gereken yerde değil sanki. Biraz daha aŐaęıda. Yıllar evvel bir barda yeni aldığı montunu sigaramla yaktığımı, ama o zaman çok genç olduğundan bana söyleyemediğini söylüyor. Şimdi büyümüŐ, rahatlamış, syleyebiliyormuŐ. Ona bir Tekila Sunrise ısmarlıyorum deŐmek için. Yanından da uzuyorum hemen. Ko- nuŐmak istemiyorum onunla.

Bir köŐe bulup votka söylüyorum. Kız yanıma geliyor tekrar. Bir Şeyler söylüyor. Gözlerimin ilgisizliğinden anlıyor.

“Yalnız kalmak mı istiyorsun?”

“Evet” diyorum.

Kafam kararıyor artık. Yarın anneme gitmem lazım. Kızımı da götüreceğim ona, annem onu zlemiŐ. Artık eve gitmeliyim. Ya- rın çok işim var.

Bu bar da sıkıyor canımı, başka bir bara gidiyorum. Yolda bfeden iki paket sigara aldırıyorum Őofrme. Barda bir viski daha. Burası da sıkı.

Sonraki barımda Serdar Orta “Buralara yaz günü kar yağı- yor” çalarken, tabureden düŐüyorum. AŐırı içtiğim anlaŐılıyor böylece. Birkaç dakikadır konuŐtuęum kız eğilip beni kaldırıyor. Kalktıktan sonra kızın belinden tutuyorum, o da bana sarılıyor. Votka tonik kararımı unuttuğumu anlıyorum, önümde viski var. O zamana kadar da hep viski imiŐim, problem yapmayacak ka- dar, dert etmiyorum o yüzden bunu.

Bir dikiŐte bitiriyorum bardağımı. Soruyorum: “Hangi bar ya burası?”

“Gidelim mi artık? İçme daha.”

“Bir tane daha içeyim. Niye bana gitmiyoruz? Yakın evim” di- yorum.

“Yok bana gidelim. Sabah uuŐum var. Erken uçuŐ.”

Soruyor sonra: “Haydi söyle adımı. Adım ne?”

Susuyorum. Suratıyla, aŐırı bozulmuŐ taklidi yapıp sırtıyor.

“Vestiyere gel. Orada bir daha söyleyeceğim adımı.”

Kız yürüyüp gidiyor. Ne yapsam acaba? Eve gitmeliyim. Yarın çok işim var.

Kara kuru bir garson geliyor yanıma. "Timur Abi, ben senin büyük hayranınım" diyor. "Utanmıyor musun abi böyle yerlere gelmekten? Yakışıyor mu sana?"

Saçlarının yanlarını kazıtmış çocuk. Kepçe kulak için yanlış bir karar. Üşeniyorum onu bu konuda uyarmaya ve bir şey söylemeden vestiyere, kızın yanına gidiyorum.

"Adım ..., unutmazsın artık" diyor.

Duyduğum anda unutuyorum adını.

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

“İnsanın geçmişe ihtiyacı var. Kim olduğumuzu hatırlamak için. Daha doğrusu eskiden olduğumuz kişiyi hatırlamak için. Bir an içimde bir ağlama duygusu oluşuyor. Hıçkırarak. O yüzden şaka yapmaya başlıyorum. Berbat şakalar. Melankolimi yalnızlığımı saklayayım. Eve gidince yaşayayım.”

Timur, 46 yaşında neredeyse mizantrop bir rock yıldızı. Alkolle, hayatla, depresyonla, manasızlık hisleriyle, orta yaş ve yaratıcılık krizleriyle savaşırken, bir yandan da dört yaşındaki kızına baba, annesine oğul olmaya çalışıyor. En çok zorlandığı konuya kendine katlanmak.

Yalnız, sürekli başka bir kişi olmaya zorlandığını düşünen, kim olduğunu artık bilemeyen, yaşadığı çağa ayak uyduramayan bir rock yıldızı.

O sırada, kendini ikna etmekte zorlandığı bir gönül ilişkisini de yürütmeye çalışıyor. Tabii, yapabildiği kadar. Daha doğrusu yapamadığı kadar.

Teoman şarkı yazarlığı kadar romancılıkta da iddiasını ortaya koyuyor. Hem çok aşına hem çok yabancı olduğu bir kahraman, hem çok acıklı hem çok eğlenceli hem de komik bir hayat...

